

[Arne Melchior]

Ministeren siger, at ordningen vil blive statsfinansielt neutral, fordi han mener, at de tilskud, vi skal yde, spares gennem færre dagpenge etc. Ja men det er netop kun under forudsætning af, at det er nye job, og da ministeren ikke anviser nogen mulighed for at garantere noget sådant, er det altså en forudsætning for denne neutralitet, som jeg ikke tror det er muligt at opfylde. Jeg føler, at det er nogle unaturlige job. Det er noget, man ligesom vil tage ved hårrødderne og hive op af tryllekassen. Vi tror, som andre ordførere har været inde på det, at der er stor fare for konkurrenceforvridning, som altså, når netto-virkningen af antallet af job udebliver, er totalt meningsløs. Vi er bange for, at der kommer en hel del overflødige arbejder ud af det, selv hvis denne konkurrenceforvridning og denne omflytning af arbejdskraft ikke finder sted.

Faktisk sagde hr. Nymann et ord, som jeg synes er temmelig dækkende. Han talte om, at denne bestræbelse ligesom »sminker« vore anstrengelser. Det får det til at se ud af noget, hvor det ikke er sandsynligt, at det overhovedet er til stede. Faren ved denne lovgivning er, at vi ligesom kan lulle os ind i, at nu har vi gjort noget. Vi har fundet på noget, og vi har virkelig givet et håb, og det er jeg bange for er et fåfængt håb.

Hvis jeg var arbejdsminister, ville jeg bære mig noget anderledes ad på disse områder. Jeg ville for det første styrke arbejdsformidlingen noget så gevaldigt, ikke blot i antallet af medarbejdere, men også i arten af medarbejdere. Jeg ville sørge for nogle hurtige uddannelser, idet jeg ville søge at appellere til folk med gode forudsætninger. Jeg tænker mig to af flere mulige kategorier: folk med en skolelæreruddannelse, som ville være særdeles egnede, naturligvis med fornøden efteruddannelse, og mennesker fra det private erhvervslivs personalesektor, som arbejdsformidlingen i høj grad trænger til at få en indsprøjtning af. Det var noget, jeg ville gøre.

Så ville jeg præmiere privat arbejdsansøgning af enhver art. Jeg ville skippe alle gamle fordomme og sige, at enhver person eller enhver organisation, som kan sætte nogen i arbejde – i øvrigt under overholdelse af landets love og indgåede overenskomster, det siger sig selv – dermed gør et samfundsgavnligt arbejde, som jeg som arbejdsminister ikke kunne vurdere højt nok.

Så ville jeg dunke på dørene hos regeringens økonomiske ministre for at få dem til at bevæge socialdemokratiet og statsministeren til så at sige at bide hovedet af al skam og skaffe et erhvervsdynamisk, helst et dramatisk, positivt erhvervs- og investeringsklima, ikke for at forgylde nogle, der i forvejen måtte være forsølvede, ikke for at presse gåseleverpostej eller laksemad ned i i forvejen mætte halse – selv rige mennesker kan altså kun spise sig mæt tre gange om dagen – men simpelt hen fordi det, der tjenes i erhvervslivet, investeres i arbejdspladser. Derfor må vi, da vi jo har forsøgt næsten alt det øvrige, for en tid anerkende, at erhvervsfremme er beskæftigelsesfremme, og derfor må vi tage en prøveperiode à la den, man tog omkring 1958–59, hvor man ved nogle netop dramatisk og dynamisk forbedrede afskrivningsmuligheder satte et sådant skub i erhvervslivet, at det virkelig battede noget, også for beskæftigelsen og for eksporten.

Endelig ville jeg altså sætte Storebæltsbroen højt på mit program, og så ville jeg stræbe efter at blive landets mest populære person. Må jeg i al ubeskedenhed sige, at jeg har gjort mit igennem årene til at popularisere arbejdsministeren og hans funktion. Det, han gør, er jo populært hos alle mennesker, og derfor skal vi se en dynamisk, en smittende optimistisk arbejdsminister på skærmen og ikke en deprimeret og indigneret arbejdsminister.

Jeg skal slutte med at stille det spørgsmål til arbejdsministeren, at jeg forgæves i bemærkningerne til dette forslag har ledt efter, hvad LO siger. Der går rygter om, og pressen har jo skrevet noget om det, at LO er meget skeptisk, ja, at LO skulle have afvist det. Jeg ved det ikke, for de år, hvor jeg endnu forsøgte at få gode oplysninger og gode kontakter med LO, blev jeg så tit afvist, at jeg er blevet lidt træt af det. Jeg synes, det er urimeligt, at man som parti skal være stillet sådan. Hvad siger LO til det her? Hvad siger Dansk Arbejdsgiverforening? Hvad siger landsarbejdsnævnet? Vi ser dog tit i bemærkningerne til lovforslag af denne art, at man har været hos disse organisationer og spurgt dem, og jeg tror endda, jeg kan erindre nu, at vi har læst i avisen, at man har været hos LO med denne sag. Hvorfor får vi hverken fra arbejdsministeren eller fra LO besked om, hvad de mener om det? Det skulle vel